

Lamille Paglia

SVOBODNÉ ŽENY, SVOBODNÍ MUŽI

Eseje o pohlaví, genderu a feminismu

Přeložil Ladislav Nagy

Argo

A

r

g

o

CP

Camille Paglia

SVOBODNÉ ŽENY, SVOBODNÍ MUŽI

Eseje o pohlaví, genderu a feminismu

Předmluva Bianca Bellová

Přeložil a doslovem opatřil Ladislav Nagy

A

r

g

o

**Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.**

FREE WOMEN, FREE MEN

Copyright © 2019 by Camille Paglia

All rights reserved.

Translation and afterword © Ladislav Nagy, 2019

Foreword © Bianca Bellová, 2019

Cover art © Pavel Růt, 2019

ISBN 978-80-257-3071-3 (váz.)

ISBN 978-80-257-3110-9 (e-kniha)

Camille Paglia je enfant terrible světového feminismu, prostořeké dítě, které volá, že král je nahý

[předmluva]

Svobodné ženy, svobodní muži je kniha, na kterou jsme čekali, aniž jsme si to uvědomovali. Přináší racionální odpovědi na to, kde jsou slabiny a slepá místa současného feminismu, dosud jen instinktivně tušená. Prostřednictvím svých esejů sestavila Camille Paglia solidní rukověť k pochopení zmatku moderního feminismu.

Paglia se koncem šedesátých let s jeho hlavním proudem rozešla a začala ho kritizovat z liberálních pozic – a ani trochu se s tím nemaže. Současný akademický feminismus viní z neznalosti tradičních přírodních, společenských i exaktních věd – podle ní opomíjí poznatky z antropologie, biologie, endokrinologie, psychologie, kunsthistorie i estetiky. Viní ho z nezralé sebelítosti a nenávisti vůči mužům. Obviňuje feminismus, že se zabarikádoval ve vlastní dozvukové komoře a vyhýbá se kontaktu s reálnými ženami. Poukazuje i na to, jak feminismus někdy přímo pohrdá ženami, které si volí tradiční uspořádání rolí a péči o rodinu, ženami, které se staví proti potratům, a ženami, pro něž je důležitá jejich víra a náboženství. Naopak přichází s chválou feministkami zatracovaných témat: amerického fotbalu, módy, popkultury obecně a zejména pornografie, která zkoumá nejtemnější zákoutí nás samých. V pornografii (a sexu) nacházíme nejhlubší propojení s tím temným, přírodním v nás; budeme-li k sobě upřímní a prozkoumáme své nejtajnější sexuální představy, je v nich opravdu jen to nevinné, něžné milování při svíčkách, uskutečněné po vzájemném písemném souhlasu?

Dnešní ženy – včetně mne – přestávají s touto cenzorskou, prudérní ideologií sympatizovat a dle průzkumů jich stále méně chápe radikální feminismus jako hnutí, které by řešilo jejich reálné problémy. Přesto se

tyto ženy hlásí o slovo, zaujímají významná místa v běhu světa, a přitom to nejsou žádné konzervativní puťky zpoza plotny – ale ženy hlásící se k původním ideálům ženského hnutí za rovnoprávnost.

Jistěže není tak těžké pochopit představu ideologického světa, který slibuje napravit všechny nerovnosti. Boj za sociální spravedlnost nachází své bojovníky v politice identit: rozděluje společnost na různé zájmové skupiny dle pohlaví (či genderu), rasy, sexuálních preferencí a jiných znaků a předpokládá, že tyto atributy jsou hlavním či jediným znakem svých nositelů. Identitární politika coby nové náboženství vybízí menšiny, aby atomizovaly společnost, a metodicky hledá rozpory mezi jednotlivými skupinami navzájem a mezi skupinami a majoritou, přičemž majorita je pojem velmi mlhavý – a proto s ním lze snadno manipulovat a napasovat ho v podstatě na jakoukoliv společenskou situaci. K tomu slouží princip intersektionality, představa, že existuje jakási hierarchie utlačovaných menšin a že společnost by se měla přeuspořádat, aby tuto nespravedlnost napravila.

Tyto koncepce sociálního inženýrství z akademického prostředí i médií – a zejména s těmi americkými má Paglia zkušenosti z první ruky – prosakují do mainstreamu a nacházejí si cestu do mezinárodního práva (Istanbulská úmluva do práva vnáší diskriminační prvek, kdy žena požívá v principu vždy větší ochrany) i toho pracovního (skrz závazek „podpory diverzity“) v korporacích i státní správě dnes už nejen v rozvinutém světě, a reálně tedy ovlivňují život nás všech. Do jazyka čím dál úmorněji pronikají výrazy jako patriarchát či privilegia bílého muže.

Hlasy mužů i disentuujících žen jsou označovány za sexistické či rasistické, za internalizovanou misogynii či za výkřiky stárnoucích bílých mužů, kteří kolem sebe kopou v předsmrtné křeči. Svě o tom ví i Camille Paglia, která posledních padesát let žije ve feministickém disentu a je soustavně napadána, hanobena, umlčována a označována za zrádkyni feminismu. (Ostatně zážitek bouře v médiích i na sociálních sítích, který následoval po vydání

mého článku *Proč nejsem feministkou*, mám i já; nemohla jsem se ubránit úsměvu, když jsem od našich feministů a feministek slyšela v diskusích přesně ty repliky, které jsem o pár měsíců dřív vepsala do úst protagonistkám své dystopické povídky *Ptačí klec* o feministických tribunálech – nikoliv proto, že bych byla nějaká sibyla, ale prostě proto, že jsou ty kolovrátkové argumenty stejně předvídatelné jako nadřilované argumenty telefonických prodejců. Militantní feminismus už zdaleka není výsadou světa na západ od nás.) Rozumné a umírněné feministky se drží zpět a „jako dobří Němci tváří v tvář fašismu mlčí“ (Paglia).

Paglia je však amazonkou a feministkou par excellence; věří (stejně jako já) ve feminismus rovné příležitosti – v rovnost před zákonem i odstranění veškerých překážek, které by ženám bránily ve společenském či kariérním postupu. Odmítá však jakékoliv preferenční zacházení a kódování jazyka tak, aby vyhověl identitární ideologii. Žena má spoustu vlastních zbraní, kterými se dokáže trefovat a dosáhnout rovnoprávnosti.

Dle Paglii se ženy začaly bít o svá práva – zejména o právo volit, přístup k vyššímu vzdělání a rovnost před zákonem – od počátku průmyslové revoluce a muži se musejí smířit s tím, že už to tak zůstane. Boj za ženskou rovnoprávnost je jedním ze skvělých progresivních hnutí – společně s bojem proti otroctví či dětské práci – inspirovaných Francouzskou revolucí a americkým bojem za nezávislost, vycházejících z evropského principu přirozených práv a občanských svobod. A právě vynálezy a pokrok průmyslové revoluce vymanily ženy z domácnosti a dopomohly ke vzniku ženského hnutí. „To jim umožnilo dosáhnout ... ekonomické nezávislosti, protože se mohly lépe ucházet o různá důležitá zaměstnání, a už neomdlávaly, když viděly myš, protože přestaly podléhat maskulinním stereotypům o ženách.“

* Patrik Ouředník: *Europeana. Stručné dějiny dvacátého věku*. Praha – Litomyšl: Paseka 2001.

Tradice omezující ženy nepramení podle Paglii z mužské nenávisti vůči nim či snahy o jejich zotročení, ale z přirozené dělby práce, která se vyvinula za tisíce let agrární společnosti, jež ženy ochraňovala a umožňovala jim zůstat u ohniště, aby se mohly postarat o malé a bezmocné děti. Jistě je prostor s Pagliou nesouhlasit; kdo četl *Druhé pohlaví* od Simone de Beauvoir, na které se sama Paglia často odvolává, vidí zjevný rozpor v historické podmíněnosti ženských práv a povaze vlastnictví: ve společnosti, v nichž je majetek společný, kmenový, požívají ženy mnohem vyšších práv, zatímco tam, kde je vlastnictví soukromé, tedy náleží rodu či rodině, se žena stává rukojmím budoucích dědických práv. Víme, že míra ženské svobody a samostatnosti byla vždy podmíněna tím, nakolik se žena podílela na chodu hospodářství; ženy samurajů či Vikingů se v době, kdy byli muži na vojenském tažení, dokázaly samy postarat o děti i úrodu, nebo se dokonce ubránit před nepřátelskými nájezdy. Přirozeně tedy měly větší rozhodovací a řídicí pravomoci. A právě v těch amerických státech, kde měly ženy spoluzodpovědnost za chod farem, získaly ženy volební právo dříve než ve státech, kde bylo osídlení převážně městské.

I já mám k Paglii své výhrady: jen příliš nedbale zmiňuje to, co mě na současném feminismu zlobí nejvíc, totiž velkorysost, se kterou přehlíží útlak žen v zemích a společnostech, kde skutečně nemají stejná práva nebo jsou tradicí či zákonem redukovány na pouhý objekt: jsou vystaveny ženské obrázce, vynuceným sňatkům, nucenému zahalování či vraždám ze cti, vyloučení z dědického práva a podobně. Diskutujme, ale nezatežujme se při tom ideologickými dogmaty.

Osvícený feminismus jednadvacátého století dle Camille Paglii přijímá sexualitu a vlastní odpovědnost a opouští prudérní a ublíženecký postoj, který dělá z mužů nepřátele a z žen jejich oběti. Ženy si nikdy neuvedomí vlastní možnosti a silné stránky, dokud nenechají být muže muži; vyhlašují-li ženy mužům válku, dělají si nepřítel i z vlastního těla. Hnutí, které soustavně polarizuje

a degraduje mužství, se uzavře ve světě věčných chlapců, kteří nejsou nijak motivováni k tomu, aby dospěli a převzali své závazky. *Cui bono?*

Já a zástupy podobně smýšlejících žen s muži nechceme bojovat. Nestojíme o tisíceletí, ba ani o století žen. Chceme svět, ve kterém se budeme vzájemně respektovat a doplňovat.

Já mám muže ráda. Je dobře, že nás jsou připraveni chránit před dravou zvěří i nájezdem barbarů, a když je potřeba, tak nastavit krk. Jsem jim vděčná, že staví domy, mosty, silnice a mrakodrapy, že čistí kanalizaci a kácí stromy. Že hasí požáry a zachraňují nás na sněžných skútrech. Za to, jak jsou pod siláckou slupkou ve skutečnosti zranitelní a křehcí jako starožitná váza. Za to, jak v úžasu objevují kouzla otcovství. Že své děti nejdříve nosí na prsou, a pak je učí odpovědnosti, férovosti a mravnosti. A i za ty drobnosti: mám je ráda za to, jak mě dokážou rozesmát. Že mi udělají masáž, když jsem unavená, nebo za to, že mi nosí do postele kafe. Že mi hrají na kytaru. Že na mě mluví hlubokým hlasem. Že stojí tam, kde je čekám, abych se o ně mohla opřít. Můj muž je moje letadlová loď; k němu se navracím po každodenních vyčerpávajících bitvách. Kam bych přistávala, kdyby ho nebylo? Do moře?

Jistě, není to tak vždycky a není to tak u všech. Mezi muži je mnoho volů, stejně jako mezi ženami hus.

Bianca Bellová, Praha, 25. září 2019

SVOBODNÉ ŽENY, SVOBODNÍ MUŽI

Eseje o pohlaví, genderu a feminismu

Znásilnění a moderní válka pohlaví

Znásilnění je zločin, který v civilizované společnosti nelze tolerovat. Feminismus se vydal na křížovou výpravu, aby se znásilnění začalo brát ještě vážněji, přitom ale zakryl před mladými ženami pravdu o sexu, a tak je vystavil nebezpečí.

Ve snaze dramaticky vylíčit znásilnění jako něco, co číhá všude kolem, namluvily feministky mladým ženám, že před sexem s mužem musejí vyslovit souhlas stejně explicitní, jako když uzavírají nějakou právní smlouvu. Tímto způsobem řada mladých žen nabyla přesvědčení, že se vlastně staly obětí znásilnění. Na univerzitních kampusech po celém severovýchodě Spojených států (ale i na západním pobřeží) se organizovala osvětová setkání, psaly se petice vedení univerzit, volalo se po vyšetřování údajných kauz. Na Brownově univerzitě například vyděšené a rozlícené „oběti“ psaly jména domnělých útočníků po stěnách dámských záchodků. To, co pro sedmdesátá léta představovalo znásilnění v manželství, je pro léta devadesátá znásilnění na schůzce.

Vzhledem k četnosti znásilnění a jeho závažnosti coby zločinu není takové přehánění třeba. Znásilnění někým, koho oběť zná, není nic nového, vlastně je to strašlivý problém žen po celé zaznamenané dějiny. Kdysi ženy před znásilněním chránili otcové a bratři. Kdysi se znásilnění trestalo smrtí. Moji prarodiče se narodili v horkokrevné Itálii, kde by ještě před nedávnem skončil násilník pobodaný, vykastrovaný a pohozený někde ve škarpě.

Ale staré klany a malé vesnické komunity jsou pryč. V městech a kampusech daleko od domova jsou mladé ženy zranitelné a bezbranné. Na tohle je feminismus nepřipravil. Feminismus stále

opakuje, že pohlaví jsou stejná. Namlouvá ženám, že mohou dělat všechno, mohou jít kamkoli, říkat cokoli i nosit cokoli. Ne, nemohou. Ženy budou vždy sexuálně ohrožené.

Jeden z mých studentů nedávno se svým kamarádem přespal v chodbě Velké pyramidy v Gíze. Popisoval měsíc a písek, dávné ticho a zvláštní ozvěny. Já tohle nikdy nezažiji. Jsem žena. A nejsem tak hloupá, abych si namlouvala, že tam mohu být v bezpečí. Spousta dobrodružství, která může člověk zažít jen sám, mi bude navždy odepřena. Tuhle smutnou pravdu ale ženy znají odjakživa. Feminismus se svými nerealistickými fantaziemi o dokonalém světě bohužel brání ženám vidět svět takový, jaký je.

Společenskou nespravedlnost musíme napravovat, kdekoli to jen trochu jde. Ale něco prostě nezměníme. Existují biologicky dané rozdíly mezi pohlavími. Akademický feminismus se ztratil v mlze sociálního inženýrství. Věří, že jsme zcela produkty svého prostředí. S touhle myšlenkou přišel jako první Rousseau. A mylil se. Pod vlivem hloupé francouzské teorie jazyka tyto akademické feministky znovu a znovu opakují prázdné slogany. Jejich náhled na pohlaví a sex je naivní a prudérní. Nechat sex feministkám je jako odjet na dovolenou a psa svěřit vycpávači zvířat.

Pohlaví jsou ve válečném stavu. Muži musejí bojovat o svou identitu proti obrovské síle vlastních matek. Ženy mají tu výhodu, že jejich ženství jim zvěstuje menstruace. Oproti tomu muži musejí něco riskovat, aby se skutečně stali muži. Muži se stávají muži teprve tehdy, až je za muže prohlásí jiní muži. A jedním ze způsobů, jimiž se chlapec stává mužem, je mít pohlavní styk se ženou.

Muži na univerzitách se nacházejí v období, kdy hormonální činnost v jejich těle vrcholí. Nedávno opustili své matky a vydali se na cestu za mužskou identitou. Ve skupinách jsou nebezpeční. Žena vydávající se na pánský večírek se ocitá na testosteronové poušti plné píchavých kaktusů a střílejících pistolí. Pokud se tam už opravdu vydá, měla by se ozbrojit rozhodnou ostražitostí.

Taky by tam měla jít s kamarádkami a s nimi i odejít. Dívka, která se na pánském večírku nechá opít, je prostě hloupá. Dívka, která se během takového večírku vydá s nějakým z hochů nahoru, je prostě dementní. Feministky tomu říkají „svádět vinu na oběť“. Já tomu říkám zdravý rozum.

Už deset let učí feministky své žáčky opakovat: „Znásilnění je násilný zločin, nikoli zločin sexuální.“ Tenhle cukrkandlový nesmysl ve stylu Shirley Templeové vede mladé ženy do neštěstí. Takto pomýlené feminismem totiž nečekají znásilnění od těch milých a slušných chlapců, kteří vedle nich sedávají na přednáškách.

Agrese a erotika jsou hluboce provázané. Lov, pronásledování a uchvacování jsou do mužské sexuality biologicky naprogramované. Generace za generací je třeba muže vzdělávat, kultivovat a eticky na ně působit, aby se vzdali sklonů k anarchii a násilí. Společnost není nepřítel, jak ignorantsky tvrdí feministky. Společnost je naopak ochranou ženy proti znásilnění. Feminismus se svou fanatickou represivností nedokáže pochopit, co je pro muže zábavného nebo erotického na znásilnění, zejména pak znásilnění skupinové. Ženy, které nepochopí znásilnění, se proti němu nemůžou bránit.

Kontroverze kolem znásilnění na schůzce ukazují, jak feminismus naráží do zdi vlastních nesplněných slibů. Ženy mé generace šedesátých let byly první počestné dívky v dějinách, které mohly nadávat jako dlaždič, opíjet se, pařit celou noc – jinými slovy, mohly se chovat jako muži. Usilovaly jsme o sexuální svobodu a rovnost. S postupem času jsme se však probudily do mrazivé reality. Dvojí standardy ve skutečnosti ženy chránily. Když je přijatelné všechno, ženy prohrávají.

Dnešní mladé ženy nevědí, co chtějí. Vidí, že feminismus sexuální štěstí nepřinesl. Přehrávají zhnusení nad znásilněním na schůzce, a tak obnovují stará pravidla pro jednotlivá pohlaví, která moje generace odstranila. Na pohlaví se totiž nezměnilo

vůbec nic. I k naší době přímo promlouvá komedie *Kde jsou chlapi* (1960), vrcholný to výraz muže dobyvatele padesátých let. Film zobrazuje chytré, temperamentní ženy obratně předvídající a odvracející desítky strategií, jimiž se je nadržení muži pokoušejí dostat do postele. Mučivá vedlejší zápleтка znásilnění na schůzce a následné rozuzlení se odvíjí brilantně. Oběť Yvette Mimieuxová dělá chybu za chybou a ostatní dívky si to velmi jasně uvědomují. Yvette se nechá odlákat od svých kamarádek chlapi, jejichž charakter a záměry si špatně vyloží. *Kde jsou chlapi* je pravdivý film. Ukazuje dvoření jako nebezpečnou hru, ve které nejsou signály verbální, nýbrž podprahové.

Ani militantní feminismus, který je posedlý politicky korektním jazykem, ani feminismus akademický, podle nějž jazyk „ustavuje“ vědění a zkušenost, nedokážou pochopit preverbální nebo nonverbální komunikaci. Feminismus, jenž se zaměřuje na sexuální politiku, nedokáže pochopit, že pohlaví existuje v těle a skrze něj. Sexuální touhu a vzrušení nelze plně přeložit do slov. A proto dochází mezi ženami a muži k nedorozumění.

Feminismus se pokouší předělat budoucnost, a tím se odřezává od sexuálních dějin. Ignoruje a potlačuje sexuální mýty literatury, umění a náboženství. Tyto mýty přitom ukazují turbulence, záhady a vášně sexu. V mytologii vidíme sexuální úzkost mužů, jejich obavy z ženské nadvlády. Velká část sexuálního násilí je zakořeněna v mužském pocitu psychologické slabosti vůči ženám. Je třeba mnoha mužů, aby zvládli jednu ženu. Setrvalým motivem je zde ženská nenasytnost. Říká se, že Clara Bowová si brala na víkendy celý fotbalový tým kalifornské univerzity. Marilyn Monroe, zpívající „Diamanty jsou pro holku nejlepšími přáteli“, vede hadí zástup mužů ve smokinách. Polonahá Cher ve videoklipu k písni „Kdybych jen mohla vrátit čas“ uvádí v šílenství bitevní loď plnou námořníků a obkročmo sedá na růžově nasvícené dělo. Feminismus usilující o společenskou moc je nesmírně slepý k vesmírné sexuální moci žen.